

Дмитро ОВСЮК
(Київ, Україна)

Монастирі Волинської Єпархії за матеріалами “Волынских Епархиальных Ведомостей”

Письмові джерела – це матеріали, які є неповторним свідомством про певні події, у яких ми знаходимо безліч історичних відомостей. Одним з таких джерел можна вважати часопис “Волынские епархиальные ведомости” (“ВЕВ”), неофіційна частина якого містить окремі свідомства про минуле України, багатий краєзнавчий матеріал, і духовну історію.

Вже в перших номерах видання, цікавість викликає ряд статей на тему: “Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” [1], [2], [3], [4], [5], [6], [7], автора Миколи Петрова – одного з трьох редакторів “ВЕВ”. У цій серії статей автор, спираючись на архіви, літописи, статті і інші джерела, описує історію монастирів Волинської єпархії, які станом на 1867 рік вже припинили свою діяльність, або стали діяти як уніатські. Статті виходили частинами в окремих номерах журналу починаючи з 2-го по 8-й від 1867 року. В них розглянуто історію 44 православних монастирів, які існували на території Волинської єпархії.

На початку однієї зі статей Микола Петров стверджує, що у Волинській єпархії існувало і існує станом на 1867 рік 57 монастирів, але питанням для нас залишається з якого часу автор починає облік даних монастирів. Відповіддю на це питання можна вважати наступну цитату: “Эти монастыри распределены были по всем двенадцати уездам Волынской губернии. Ряд этих монастырей со времени Равноапостольного князя Владимира, непрерывно продолжается до самого XVIII в., прерывается в этом веке унией и снова продолжается по воссоединении Волыни с Россией”. [1, 33]

Перші монастирі на Волині були закладені руськими князями. Але, на жаль, інформації про них збереглося не багато. Число монастирів значно зростає у XVI–XVIII ст. В цей період часу внаслідок утисків православних католиками ряд православних монастирів занепали, а уніатами були забрані Жидічинський, Дорогобузький та інші монастирі. Саме тому ченці були змушені шукати для себе новий притулок.

Справу влаштування нового монастиря могли узяти на себе впливові князі або бояри; автор перераховує їх прізвища: Острозькі, Чарторийські, Четвертинські, Корецькі, Сангушкови, Гойські, Киселі, Малиновські, Древінські, Пузіни, Ісловіцькі, Боговітінови, Ярмолінські. Звертається увага на те, що майже в кожному монастирі влаштувалися монастирські школи, але, як далі пише автор, “с совращением основателей и ктиторов в Унию и католичество начинается или уничтожение, или совращение Православных монастырей в Унию, так что к концу первой четверти XVIII века все здешние Православные монастыри являются Униатскими”

[1, 34]. За підрахунками автора їх не менше 30-ти.

У 1744 році вийшло розпорядження уніатського керівництва про знищення малих базилянських монастирів. У результаті матеріально неспроможні уніатські монастирі поступово знищувалися.

Так Четвертинський і Колодеженський монастирі були знищені, а Зімненський і Низкінічський перетворилися на боржників. В каталозі уніатських монастирів за 1775 рік серед Волинських відзначено 19 монастирів, але автор зазначає, що він знає й інші монастирі уніатські, що існували на той час.

26 травня 1794 року Архієпископ Мінський і Волинський Віктор зробив звернення до тих, хто відторгнувся від православної церкви. Як наслідок, ряд монастирів повернулися, або були насильно повернені в православ'я. Але в той час, на початку XIX ст. уніатськими залишалися ще 10 монастирів. Відносно історії монастирів в статті говориться: “В 1839 году, все базилианские монастыри или были упразднены, или возвращены Православию”. (№ 2, с. 39) Микола Петров уточнює кількість всіх Православних монастирів Волинської єпархії, їх було 11: Почаївська Лавра, Дубенський Крестовоздвиженський монастир, Дерманський, Мелецький, Загоровський, Володимирський Хресторождественський, Кременецький, Любарський, Трігорський і жіночі монастирі – Корецький та Гордішенський.

Наприкінці статті автор вважає потрібним описати ті монастирі, яких сьогодні вже немає.

Наступна частина статті (№ 3) розпочинається розповіддю про найстародавніший монастир Волинської єпархії – Зімненський.

Зімненський монастир був розташований недалеко від селища Зімно і міста Володимира-Волинського. В цьому селі, як стверджує автор, збереглася помонастирська церква “с стенами Владимирской кафедры, построены в 1000 году, возобновленная в 1865 году” [2, 50]. Також зберігся терем князя Володимира і Чудотворна ікона Божої матері.

Грунтуючись на “старовинних пам’ятках”, автор робить висновок, що стародавній Печерський монастир на Волині і Святогорський поблизу Володимира-Волинського це і є Зімненський монастир. В такому разі, розповідь про монастир автор розпочинає з історії Святогорського монастиря про який згадується в стародавніх джерелах. У 1074 р. в цьому монастирі помер ігумен Варлаам – перший ігумен Києво-Печерський і Дмитрівський. В XII ст. ігуменом даного монастиря був Ніфонт. В XIII ст. Володимирськими єпископами були Іоасаф і Василь.

Історія Зімненського монастиря і його околиць продовжується з 1460 р., коли князь Свидригайло Ольгердович передав Зімно і навколишні маєтки пану Немирі. Автор уточнює, що саме з цієї миті “монастырь Зимненский подчиняется влиянию разных вельмож Волыньских” [2, 52]. Грунтуючись на архівній справі з Волинської семінарії автор перераховує по черзі всіх вельмож – покровителів монастиря. Першим з покровителів, як вже зазначалося, був пан Немиря, який по своїй смерті заповідав Зімно своїй матері, а Зімненському монастирю залишив у володіння село Марков Став. З часом, Зімно і прилеглі маєтки перейшли у володіння князів Чарторійських. Першим серед них був Федір Чарторійський. По смерті у нього залишилося два сини – Іван і Олександр, які почали ділити майно батька. Зімно і прилеглі до нього території були поділені між двома маєтками родини – “Чарторійских на Клевани и Чарторійских на Литовиже и Секу” [2, 55]. Вони почали віддавати дані володіння в оренду, так над монастирем нависла подвійна влада – князів Чарторійських і безпосередньо орендаторов Зімно. У 1605 році “Чарторійские на Клевани” викупили і другу частину маєтків в своє володіння. З того часу Зімненський монастир почали називати “Зімненською фортецею”, а сам монастир, разом з

його мешканцями, був насильно переведений в унію. Ченці були вимушені вирушити до Києва. 1724 року князь Казимир Чарторийський продав свої Зімненські маєтки і селище Кропівщицне Чацькому. Цікава тут замітка автора про Чацького, який побачивши ікону Божої матері, посміявся над нею “и в наказание за то, по известию Зимненского Инвентаря, получил слепоту, от которой освободился по молитве к Богоматери. С того времени Зимненская икона Богоматери слывет в народе за Чудотворную” [2, 57].

Розповідь про Зімненський монастир завершується тим, що з часом монастир став боржником і почав користуватися пожертвами інших монастирів.

Зазначимо, що автор, розкриваючи історію того чи іншого монастиря, в першу чергу спирається на наявні матеріали. У статті Микола Петров намагається зазначити всі монастирі, але за браком матеріалів він лише називає їх, не розкриваючи історії.

Після Зімненського монастиря автор звертає нашу увагу на Пересопницький в ім'я Різдва Пресвятої Богородиці монастир. Він знаходився поблизу села Пересопницьке рівненського повіту. Початок даного монастиря ведеться з XII ст. від князя Андрія Боголюбського. Та подальша історія, до XV століття, коли цей монастир був відданий в довічне володіння князем Чарторийським, невідома. У 1556–1561 роках, коли власником цього монастиря був Іван Чарторийський, архимандрит Григорій перевів євангеліє “из языка Болгарского на мову Русскую” [3, 61].

Після смерті Івана Чарторийського володіння монастирем перейшло до його сина – Юрія. Він же передав монастир у заставу каштелянші Брацлавській Загоровській, але сестра Юрія – Олена Горностаєва, викупила Пересопницю з монастирем, а саме містечко Пересопницю 10 травня 1596 року подарувала монастирю. У 1598 році син Юрія – Микола Чарторийський, самовправно подарував Пересопницю єзуїтам, а на підтвердження свого дару в 1630 році одержав від Сигизмунда III підтверджуючу грамоту.

Полонський монастир в місті Полонному (між Володимиром і Луцьком) згадується у літописах від 1262 року, коли Войшелк прийняв чернечий сан в даному монастирі.

До дуже короткого опису зводиться й історія Дубинського Введенського монастиря. Наслідком запустіння монастиря стало те, що в XVI ст. єпископ Володимирський Феодосій приєднав його володіння до єпископської кафедри.

Далі автор перераховує монастирі Богородичний у Володимирі-Волинському, монастир св. Михайла у Володимирі, в якому й був убитий Войшелк, монастир святих Апостолів у Володимирі-Волинському, який був створений сином Василька Романовича – Володимиром, Пречистий Луцький монастир, заснований Мстиславом Володимировичем у 1439 році, як свідчить грамота, дана монастирю Свидригайлом, надалі даний монастир був розорений уніатами.

Подальше написання статті про монастирі Волинської єпархії зводиться автором до простого їх переліку або часткового розгляду їх історії.

Спаський Красносельський монастир біля Луцька. Про нього автор розповідає, виходячи з Євангелія Красносельського монастиря. У літописі говориться про те, що даному монастирю Порфирієм Івановим на початку XV століття була дарована “земля Кудрявицька”. А в іншому записі сказано, що Олізар Кирдевич, староста Луцький, у 1483 році подарував монастирю селище Доросинь. У 1486 році Олізар Кирдевич відписав десятину з своїх маєтків на користь монастиря. Ця десятина на користь монастиря була відписана і Михайлом Костянтиновичем Пінським, старостою Володимирським.

Монастир Чесного Хреста описується автором з 1460 р., коли князь Свидригайло Ольгердович передав цей монастир і селище Чесні Хрести пану Немирі. Пізніше монастир перейшов у володіння князів Чарторийських, а після 1580 року пану Іваницькому. У кінці опису монастиря Чесні Хрести автор робить замітку що даний монастир був заснований не пізніше XIV століття.

Більш деталізованим є опис Жидічинського Миколаївського монастиря, який був розташований в семи верстах (приблизно 11 км) від Луцька. Монастир було засновано близько приблизно 1480 року, але вже 1495 року він був спалений кримськими татарами. У 1586 році на наполегливе прохання львівського Балабана і рішенням короля Баторія даний монастир було приєднано до єпископії львівської. Автор описує всі землі, які належали даному монастирю, і робить наступну примітку: “Богатство и обширные поместья этого монастыря были причиною того, что он часто был предметом споров, наездов епископов и светских лиц”.

[3, 67]. З 1608 і по 1826 роки Жидічинський монастир був уніатським.

Коротко описується автором Клеванський монастир у містечку Клевані Рівненського повіту. Він був заснований у 1490 році і належав

князям Чарторийським. Але на відміну від інших монастирів, які переходили з рук в руки, цей монастир був переданий Юрієм Чарторийським у володіння єзуїтів, які, за словами автора, і завершили падіння цього монастиря.

Поza увагою автора не залишається і Успенсько-Овруцький монастир у м. Овручі. Грамота Сигізмунда від 13 вересня 1525 року свідчить, що даний монастир просив у Сигізмунда Антоній, у минулому печерський архімандрит, знятий з даної посади за дії, що відходили від монастирського статуту. В XVIII столітті в цьому монастирі був пострижений в ченці священномученик Макарій. Починаючи з 1657 року і протягом 16-ти років він був настоятелем Овруцької обителі й свідком двох розорень монастиря – спочатку татарами, а потім католиками (3, 69). На основі свідчення документів Овруцького монастиря, автор робить висновок, що даний монастир став уніатським не раніше 1690 року. Він уточнює, що “Овруцький базилианський монастирь упразднен в прошедшее царствование” [3, 71], беручи до уваги час написання статті – 1867 рік, а це був час царювання Олександра II, базилианський монастир був скасований за часів Миколи I.

У наступному номері Волинських єпархіальних відомостей свою статтю Микола Петров розпочинає з розгляду Спаського або Преображенського монастиря в м. Кременець. У XV ст. монастир був у запустінні. В 1566 році Сигізмунд Август передав цю церкву до володіння Оліферу Данилевичу, а його нащадок Ярмол Олехнович продав її зі всіма землями священнику Воскресенської церкви в м. Кременці Тріфону. Грамоту про це Тріфон одержав у 1600 році від Сигізмунда III.

Спаський Володимирський монастир у Володимирі заснований приблизно 1500 року, а в 1599 році був відданий в оренду Михайлу Оранському. В передісторії автор свідчить про те, що даний монастир переданий у володіння синам Павла Григоровича Оранського – Михайлу, Григорію і Іллі в 1563 році указом Сигізмунда Августа, а вже 1578 року Стефан Баторій затвердив цей монастир при Михайлі Оранському. В 1633 році королівським указом Спаський Володимирський монастир був відданий уніату архимандриту Жидічинському Пахомію Оранському. Про подальшу історію цього монастиря автору нічого не відомо.

Початок Черненського монастиря, що недалеко від м. Луцька, автор відносить до XV ст. Стисло розповідається про історію друкар-

ні при даному монастирі, а про сам монастир згадується лише два імені ігуменів монастиря – Герасима Мікулича і Ісаакія Борисовича, а також, що в 1652 році цей монастир став жіночим.

Історія Дубенського Спаського, або Преображенського монастиря, починається з 1517 року. Автору відомо те, що ієромонахом Арсенієм в 1539–1568 роках було написано четвероєвангеліє. У 1592 році Костянтин і Олександр Острозькі затвердили володіння монастиря. Але вже в 1643 році уніатським архімадритом Прокопом Хмельовським тут була поставлена кам'яна церква, а сам монастир залишався уніатським до 1812 року.

Відомим в народі автор називає Степанський Михайлівський монастир у містечку Степані Рівненського повіту. Історія цього монастиря пов'язана з князями Острозькими, які робили відрахування цьому монастирю і жертвували землі. Необхідно також звернути увагу на те, що архімадрит цього монастиря Ісаакій був присутнім на Брестському соборі 1596 р. Далі автором простежується порядок зміни у монастирі духовного керівництва. Але в 1610 році порядок цей обривається, оскільки про подальшу долю цього монастиря автору нічого не відомо.

Досить цікавою є інформація про Вербський Троїцький монастир в с. Вербки в трьох верстах від м. Ковеля. Тут серед боліт підноситься острів, на якому і був побудований монастир Святої Трійці. В цьому монастирі заповідав себе поховати князь Курбський. Приблизно у 1582 році ігумен Ісайя втік з монастиря, забравши з собою облямоване сріблом євангеліє і інші церковні речі. В монастирі з цінних речей залишилися тільки ікона Миколи Чудотворця, появу якої автор пов'язує з приїздом на Волинь Курбського. Далі в статті робиться висновок про те, що князь Курбський, дійсно, як він і заповідав, був похований у Вербському Троїцькому монастирі.

Не обійшов своєю увагою Микола Петров і Дорогобузький Пречистенський монастир в селищі Дорогобуже Острозького повіту. У замітці значиться про пожертвування на користь цього монастиря. В 1593 році архімадрит цього монастиря Феофан Бабіцький виносить скаргу на власника містечка Дорогобужа Лозінського в тому, що він грабує села, які належать монастирю, і позбавляє монастир коштів для існування. Необхідно відзначити також те, що архімадрит Тимофій був присутнім на Брестському соборі. Пізніше єпископ Володимирський Феодосій заклав цей монастир, а його майно передав Жидічин-

ському монастирю. Костянтин Острозький повернув це майно. У 1644 році монастир став уніатським, але вже в 1834 року був повернений православному духівництву.

У володіннях Загоровських був Ільїнський монастир в місті Володимирі. В 1579 році Загоровський просив заснувати тут школу для дітей. В 1596 році вдова Загоровська винесла скаргу на уніатського єпископа Іпатія Потія, який, за її словами, увірвався в Ільїнський монастир і поганив його святині.

Четвертинський Преображенський монастир був заснований князями Четвертинськими в селищі Четвертні Луцького повіту. Януш Збараський після смерті своєї дружини Ганни Четвертинської, яка була похована в цьому монастирі, купив для монастиря селище Славочиче. Пізніше спадкоємці Юрій і Христофор Збараські забрали селище і веліли видавати монастирю тільки 200 золотих в рік, а пізніше і ці гроші перестали платити. Але оскільки в цьому монастирі були поховані пращури князя Григорія Святополка Четвертинського, у 1642 році він повернув всі маєтки монастирю. Автор зазначає, що за протекцією князя монастир став багатшим. Князь заповідав, що цей монастир завжди повинен бути православним, а його настоятель буде призначатися князями Четвертинськими. Але сам же князь Григорій Святополк Четвертинський уточнює, що він не знімає поставленого ним ігумена, оскільки це повинні робити лише місцеві єпископи або митрополит. У 1684 році князь Четвертинський хіротонісан в єпископа Луцького і Острозького Гедеона. В XVIII ст. Четвертинський монастир був наведений в унію, але не надовго, оскільки після Першого поділу Польщі (1793 р.) він був повернений до православ'я.

Необхідно також відзначити увагу автора до Полонського Успенського монастиря в м. Полонному, Новоград-Волинського повіту. З історії цього монастиря відомо, що у 1611 році “священник Воскресенской Полонской церкви Герасим Войнетох пожертвовав землю мужському монастирю Полонському... но скоро после этого по распоряжению Волынского воеводы Беневоского монахи Полонского монастиря переведены в м. Любар, ... а монахини Любарские переведены в Полонное” [6, 102].

Внаслідок утисків католиками черниці вимушені були покинути Полонський монастир, який пізніше був зайнятий уніатами і графинею Віттовою. Починаючи з 1621 року цей монастир підпадає під володіння князів Любомирських. І лише 15 серпня 1795 року монастир по-

вертається в православ'я. В 1811 році почалося і в 1820 році закінчилося будівництво нової дерев'яної церкви. З 1836 року монастир замість луцької єпископії підкоряється литовській Греко-Уніатській Консисторії і до нього приєднується Дубенський Подборецький жіночий монастир. Пізніше, при остаточному поверненні монастиря в православ'я, його черниці були переведені в селище Городище Заславського повіту, а сам монастир став належати як фольварок Городищенському монастирю.

Цікавою для істориків може бути замітка автора статті про “Общезительстве при крестовоздвиженской Ставропигиальной церкви” Луцького братства, яке було засноване у 1617 році. Братство, судячи з усього, користувалося широкою популярністю і підтримкою – судити про це можна на основі їх успіхів. Вже “4 марта 1618 года братство получило королевскую привилегию на построение церкви, школы и больницы, а в 1620 г. Новоучрежденный братский монастырь получил от Иерусалимского Патриарха Феофана благословительную грамоту, с правом Ставропигии” [6, 105]. Трохи пізніше тут було створено школу, лікарню та друкарню. Також цікавим фактом може бути й те, що “к Луцкому братству принадлежали многие лица, из княжеских и дворянских фамилий, многие запорожские казаки и других званий люди...” [6, 106].

Микола Петров в цій статті також згадує, що до братства належав філіал, який існував під титулом великомученика Георгія. Автор згадує про те, що в цю частину братства входили в основному міщани і називає духівників: Паїсія Іполитовича єпископа Холмського, Петра Могилу архімандрита Печерського. При братстві існувала “Треколлатино-слов'янська школа”, яка була заснована за порадою Кирила Патріарха Константинопільського і митрополита Іова Борецького. У 1634 році на училище, лікарню, церкву братства було вчинено напад “принципалов и схоластиком иезуитской коллегии” [7, 107], але не дивлячись на це, братство існувало близько ста років в православній вірі. В 1745 р. училище перейшло до уніатів, але вже на початку ХІХ ст. було повернено.

Цікавими є й короткі примітки про Білостоцький Воздвиженський монастир в селищі Білосток Луцького повіту. Цей монастир був заснований в 1636 році писарем земським Луцьким Сімеоном Гульовічем Воютінським. В 1695 р. ігуменом цього монастиря був Феодосій Падальський, настоятелем – Опанас Падальський. В цьому монастирі ще

на початку XIX століття була чудотворна ікона пресвятої Богородиці. В період з 1843 по 1863 роки в монастирі розміщувалося православне духовне училище, яке в другій половині XIX століття було переведено в місто Житомир.

До історії прізвища Киселів відноситься й історія Низкиницького монастиря в с. Низкиничях Володимирського повіту. Цей монастир власне і був заснований Адамом Григоровичем Киселем “сначала Каштеляном, а потом воеводою Киевским” [8, 139] приблизно в 1643–1646 роках. До цього часу на цьому місці стояла церква, в якій були поховані пращури Адама Киселя (автор перераховує, кого саме там було поховано [8, 139–140].

Микола Петров щодо цього монастиря зазначає, що і в подальші роки нащадки Адама Киселя (Микола Кисіль і Іларія Кисіль) утримували його. Також цікаво, що в цьому монастирі в XVII столітті існувала чудотворна ікона Божої Матері, а також портрети батьків Адама – Григорія і Евфросинії Киселів. Але добрі часи життя монастиря і його мешканців незабаром змінилися. Вже в 1662 році Ніжинці було віддано в оренду Кадевічам Копчинським, а “с 1680 являються посессорами значительной части Низкинич Догилль-Царины” [7, 141]. З 1690 р. починаються утиски монастиря, його розорення з боку Догилл – Царіних. В 1690-му році єпископ Луцький Опанас Шумлянський розпорядився, про те, щоб всі документи і монастирські обладнання були вивезені до Луцька. Але дорогою до Білостоцького монастиря ченці були перебиті і пограбовані Юрієм, Михайлом і Миколою Царіними. Коли їх викрили, вони змогли повернути справу таким чином, щоб звинуватили не їх, а Опанаса Шумлянського, начебто це він хотів заволодіти майном монастиря. І попросили, щоб єпископ хелмський Олександр Августін Лодзаль узяв цей монастир під свою протекцію, що він незабаром і зробив. Для того, щоб монастир не дошукувався своїх прав, Юрій Царіцин забрав всі документи і постійно знущався над монастирськими мешканцями. Після смерті Юрія (1722) Ніжинці залишилися його сину Франциску, який і довів монастир до боргів. Відомості про монастир продовжувалися до 1768 року в книзі опису його інвентарю. Діяльність монастиря була зупинена в XIX столітті.

Стаття Миколи Петрова “Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” містить в собі цінний краєзнавчий матеріал і буде у нагоді тим, хто цікавиться іс-

торією монастирів і духовним життям України кінця ХІХ сторіччя. Релігійна преса і до сьогодні залишається недостатньо вивченим, але в той же час цінним джерелом історичної інформації, адже тут можна натрапити на відомі, але вже позабуті факти історії нашої країни.

Джерела та література:

1. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 2

2. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 3

3. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 4

4. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 5

5. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 6

6. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 7

7. Петров Н. Краткие сведения о монастырях Волынской епархии в настоящее время не существующих” // Волынские епархиальные ведомости. Неофициальная часть. – Кременец., 1867. – № 8

Овсіюк Дмитро Володимирович (*Київ, Україна*). **Монастирі волинської єпархії за матеріалами “Волынских епархиальных ведомостей”**

У статті розглядається історія православних монастирів волинської єпархії, які у 1867 році припинили своє існування взагалі, або перейшли до інших християнських конфесій.

Ключові слова: Миколи Петрова, Четвертинський монастир, Колодеженський монастир, Зімненський монастир, Святогорський монастир, Полонський монастир, Спаський Красносельський монастир, Жидічинський Миколаївський монастир, Клеванський монастир, Овруцький монастир, Спаський Володимирський монастир, Дубенський Спаський монастир.

Овсиюк Дмитрий Владимирович (*Киев, Украина*). **Монастыри волынской епархии по материалам “Волынских епархиальных ведомостей”**.

В статье рассматривается история православных монастырей волынской епархии, которые в 1867 году прекратили свое существование вообще, или перешли к другим христианским конфессиям.

Ключевые слова: Николай Петров, Четвертинский монастырь, Колодеженский монастырь, Зимненский монастырь, Святогорський монастырь, Полонский монастырь, Спаский Красносельский монастырь, Жидичинский Николаевский монастырь, Клеванский монастырь, Овручский монастырь, Спасский Владимирский монастырь, Дубенский Спаский монастырь.

Ovsiuk Dmitriy (*Kyiv, Ukraine*). **Monasteries of volynskoy diocese on materials of the “Volynskie jeparchialnyje vedomosti”**.

The article deals with the history of the ortodox monasteries of the Volynska jeparhiya, with stopped their existence in 1867 or changed the konfesiya.

Keywords: Nick Petrov, Chetvertinskiy monastery, Kolodegenskiy monastery, Zimnenskiy monastery, Svyatogorskiy monastery, Polonskiy monastery, Spaskiy Krasnoselskiy monastery, Gidichinskiy Nikolaevskiy monastery, Klevanskiy monastery, Ovruchskiy monastery, Spasskiy Vladimirskiy monastery, Dubenskiy Spasskiy monastery.